

зитель бѣ Нитче, покрай Ибсена въ областъта на поезията. „Пѣсень на пѣсеньта ми“, въ която е възвестено новото *credo* на поета, покрай новата форма, усвоена отъ френскитѣ символисти, показва безспорни белези и на Нитчево влияние. Яворовъ отрича старитѣ ценности: „Умрѣха тамъ — и дяволя и Бога“, презира „Мъртавцитѣ срѣдъ тълпата“.

Напраздно търсихъ истина у тѣхъ,
създадени въ лъжа и грѣхъ.
Напраздно дирихъ и лъжата —
Богъ на вселената, душа въ душата.
Страдание! Едно страдание безлично,
жалко, безразлично,
тамъ негде по срѣдата
на истината и лъжата...

(у Нитче: „Ние настанихме стола на-
срѣдъ, но това е посрѣдственостъ“).

Сега той чувствува потрѣба да се изолира въ горда самота, за да заживѣе изцѣло въ себе си и за себе си — въ нѣкакво самозадоволяващо се съзерцание на собствената си мощъ и красота:

Чѣ нѣма духъ и нѣма вещь
вънъ отъ гърдитѣ мои — пещъ
на живия вселененъ пламъ,
на цѣлата вселена храмъ.

Да, въ този гордъ, че и демонически индивидуализъмъ е причастенъ и Нитче. Неговиятъ стилъ — особно парадокситѣ му — сж обикнати отъ Яворова. — Той създава свои по неговъ образецъ и често губи мѣрка въ употребата имъ: „красиви въ мрачна грозота и грозни въ сяйна красота“, „азъ съмъ вихъръ и мъгла“, „азъ съмъ зной и скрежъ“, „срѣдъ